

[Steen Folke]

trækning. Det blev moderne at definere arbejdet tydeligere og sætte dem til at gå om kap, grave grøfter, ro eller stable favnebrænde. Til tider slog de sig på handel og indgik kompagniskab med en vis kapital. Lad mig her i parentes indskyde, at ikke mindst på dette punkt er der særdeles god overensstemmelse mellem bøgerne og folketingets hr. A, B og C.

Fremfor alt svælger de i bevægelse. Når de er trætte af at gå kapgang – A er til hest eller låner en cykel og konkurrerer med sine mere blødhjernede kammerater, der er til fods – så kører de væddeløb med lokomotiver, så ror de, eller de bliver gammeldags og lejer diligencer, eller de bliver akvariske og svømmer.

Hvis de er i gang med virkeligt arbejde, foretrækker de at pumpe vand i beholdere, af hvilke to har huller i bunden, mens én er vandtæt. Lad mig her i en ny parentes indskyde, at dette med at pumpe vand i bundløse kar jo heller ikke er ganske uden lighed med den finanslov, vi drøfter.

Det er naturligvis A, der tager den gode. Det er også ham, der tager cyklen og det bedste lokomotiv og retten til at svømme med strømmen. Hvad de så end beskæftiger sig med, indgår de, da alle tre er gode sportsmænd, væddemål om resultatet, og A vinder altid. I andre matematiske sammenhænge, vil jeg tilføje, erstattes A, B og C med V, Y og Z. Lad mig her i parentes erindre om, at i virkelighedens verden er V hr. Ellemann-Jensen, der har foretaget de mest indviklede beregninger af vejen til afgrunden og den tid, det tager af gennemløbe den. Z er naturligvis hr. Glistrup, som er langt dygtigere end både Y og V, A, B og C til discipliner som baduspring og illusionsnumre. Det sidste er overbevisende demonstreret med den finanslovboggave, som vil ligge under alle rettroende fremskridtsfolks juletræ.

Y er naturligvis historiens egentlige helt – min beskedenhed forbyder mig at nævne hans navn. Nu er jeg sandt at sige ved at bevæge mig lige lovlig langt væk fra mit forlæg, så lad os vende tilbage til Leacocks karakteristisk af A, B og C, og lad os i den forbindelse sende en venlig tanke til hr. Anker Jørgensen, hr. Niels Helveg Petersen og hr. Poul Schlüter.

For en, der har fulgt disse mænds historie gennem talløse opgaver, som har iagttaget

dem i deres fritid, når de pusler med favnebrænde, og har set dem stønne, når de pumper som rasende for at fylde en beholder med hul i bunden, bliver de noget mere end slet og ret symboler. De giver sig til kende som skabninger af kød og blod, levende mennesker med deres egne lidenskaber, ærgerrigheder og forhåbninger, ligesom alle vi andre.

Lad os tage den i øjesyn. A er en kraftig og buldrende fyr, fuld af energi, opfarende og stivsinnet. Det er ham, der sætter gang i det hele, udfordrer B til arbejde, indgår væddemålene og får alle de andre til at føje sig efter sin vilje. Han er en mand med stor fysisk styrke og en fænomenal udholdenhed. Han vides at have gået 48 timer i ét stræk og have pumpet i 96. Hans tilværelse er besværlig og fuld af farer. En fejl ved udregningen af et resultat kan risikere at holde ham i gang med at grave i 14 dage uden søvn. En periodisk decimalbrøk i resultatet kan risikere at slå ham ihjel.

B er en rolig, stiltfærdig fyr, der er bange for A og lader sig tyrannisere af ham. Cs glædesløse tilværelse har forledt ham til at drikke og ryge mere, end han har godt af, og han ryster ofte på hånden, når han graver grøfter.

Desværre har jeg ikke tid til at gengive meget mere af Leacocks historie om, hvordan det gik for A, B og C. Men jeg vil gerne lige have afslutningen med til skræk og advarsel for virkelighedens hr. A, B og C.

C fik et tragisk endeligt. Leacock skriver herom: Begravelsen var jævn og bramfri. Den adskilte sig ikke i nogen henseende fra det sædvanlige, ud over at A havde lejet to ligvogne. Begge vogne startede samtidig, og B kørte den, der bar det sortlakerede parallelepipedum, der indeholdt den sidste rest af hans ulykkelige ven. A, der sad på bukken af den tomme ligvogn, gik gavmildt ind på at give dem et forspring på 100 m, men nåede dog først til kirkegården ved at køre 4 gange så hurtigt som B. Find afstanden til kirkegården!

Efter Cs død var A blevet en anden. Han tabte interessen for at løbe om kap med B, og det gik træt, når han gravede. Til sidst sagde han sig sit arbejde fra og slog sig ned og levede på renterne af sine væddemål. B kom aldrig over choket ved Cs død, sorgen nagede hans forstand og gjorde ham forvir-